

1.

HÁROM NAPPAL A KILENCEDIK SZÜLETÉSNAPOM előtt tudtam meg, hogy lakókocsiproli vagyok – egy évvel azután, hogy az apám elvesztette az állását és Secaucusba költözött egy Crystal nevű nővel, és négy évvel azelőtt, hogy az anyám autóbalesetet okozott, elkezdett tablettákat szedni és kizárólag házipapucsot hordani rendes cipő helyett.

A proliságomról a játszótéren értesültem Madison Pendletontól, egy rózsaszín Target melegítő s lánytól, aki azon az alapon tartotta magát mindenkinél különbnek, hogy a házukban másfél fürdőszoba volt.

– Amy egy lakókocsiproli – mondta a többi lánynak a mászóán, miközben én a térdemmel kapaszkodva fejjel lefelé lógtam, a copfjaim súrolták a homokot és saját magammal voltam elfoglalva. – Azért, mert nincs pénze és minden ruhája koszos. Ne menjetek el a szülinapi zsúrára, mert ti is koszosak lesztek.

Azon a hétvégén volt a szülinapi zsúrom, és kiderült, hogy mindenki hallgatott Madisonra. A szomorú kis papírkalappal a fejünkön ültünk anyuval a piknikasztalnál a Poros Határ Községi Lakókocsiparkban, és gyűlt a por a tortánkon. Csak mi ketten, mint mindig. Miután egy órán át reménykedtünk, hogy

hátha felbukkan valaki, anyu sóhajtott, töltött nekem még egy nagy pohár Sprite-ot, és megölelgetett.

Kijelentette, hogy bárki bármit mond az iskolában, a lakókocsi csak a hely, ahol élek, és nem én magam. Különben is a legjobb otthon a világon, mert bárhová el lehet vele menni.

Még kisgyerekként is volt annyi eszem, hogy felhívjam a figyelmét, a házunk alatt falazóblokkok vannak, és nem kerek. Erősen kétséges a mozgathatósága. Anyu erre már nem nagyon tudott mit mondani.

Karácsonyig kellett várni, hogy előálljon egy jobb válasszal, miközben az *Óz, a csodák csodáját* néztük a nagy lapostévén – ez volt az egyetlen megmaradt tárgyi bizonyítéka a régi életünknek apuval. – Látod? – kérdezte a képernyőre mutatva. – Nem keltenek kerek a házadra, hogy eljuss valami jobb helyre. Nem kell más, csak egy jó nagy lökés.

Nem tartom valószínűnek, hogy komolyan hitt benne, de akkoriban még adott rá, hogy legalább hazudjon valamit. Én pedig, bár soha nem hittem, hogy létezik olyan hely, mint Óz birodalma, hittem neki.

DE EZ MÁR ELÉG régen volt. Azóta sok minden megváltozott. Anyu már alig emlékeztet a régi önmagára. Igaz, én sem.

Nem próbálkozom többé azzal, hogy megkedveltessem magam Madissonnal, és eszem ágában sincs sírni a torta felett. Eszem ágában sincs sírni, pont. Az anyám újabban túl mélyre merül a saját kis világába, már nem törekszik arra, hogy felvidítson. Magamra vagyok utalva, és a sírás csak energiapocsékolás lenne.

De akár megríkat, akár nem, Madison Pendleton még mindig megtalálja a módját, hogy megkeserítse az életemet. A tornádó napján – bár akkor még nem tudtam, hogy tornádó lesz – az ötödik óra után az öltözőszekrényének támaszkodva simogatta az óriási terhes hasát, és a legjobb barátnőjével, Amber Boudreaux-val sugdolózott.

Már régen rájöttem, hogy a legokosabb, ha egy mód van rá, nem venni róla tudomást, de Madison az a típus volt, akit jóformán lehetetlen elkerülni, még rendes körülmények között is. Most, hogy nyolc és fél hónapos terhes, végképp reménytelen levegőnek nézni.

Madison ma egy rövid pólót viselt, ami alig ért le a derekáig. Cicimagasságban a „Ki a mamád?” szöveg állt rózsaszín flitterekből kirakva. Mindent megtettem, hogy ne bámuljam, miközben spanyolra menet elslisszoltam mellette, de valahogy fölfelé siklott a tekintetem, a hasáról a mellére, majd az arcára. Néha egyszerűen nem tudja megállni az ember.

Ő meg engem bámult. A másodperc törtrészére találkozott a tekintetünk. Megdermedtem.

Madison megsemmisítő pillantást vetett rám.

– Mit bámulsz, koszos proli?

– Ó, bocsánat. Bámultalak volna? Csak az járt a fejemben, nem te vagy-e az a tini mama, akit az e heti *Star* címlapján láttam.

Nem arról van szó, hogy utaztam Madisonra, csak néha nem bírtam ellenállni a kísértésnek. Kicsúsztak a számom a gúnyos szavak.

Madison bambán nézett rám. Aztán felhorkant.

– Ki hitte volna, hogy neked is telik a *Starra*? – Visszafordult Amber Boudreaux-hoz, és abba hagyva a simogatást gyöngéden

rácsapott a hasára. – Proli Amy féltékeny. Mindig is bele volt esve Dustinba. Irigykedik, hogy nem az övé a bébi.

Nem voltam beleesve Dustinba, és egyáltalán nem akartam gyereket, Dustin gyerekét meg végképp nem. De mindez nem akadályozta meg, hogy elvörösödjek.

Amber cuppantott a rágógumijával és gonosz vigyorra húzta a száját.

– Ha tudni akarod, láttalak a harmadik órán Dustinnal beszélni – mondta. – Flörtöltél vele. – Amber csücsörített és kidüllesztette a mellét. – Ó, Dustin, segíts nekem a matekban?

Tudtam, hogy elpirultam, de azt nem, hogy dühömben vagy zavaromban. Tényleg megengedtem, hogy Dustin lemásolja a matekházimat. De akármilyen aranyos volt is Dustin, nem vagyok annyira hülye, hogy azt higgyem, valaha is érdekelni fogom. Én, Proli Amy, a lapos mellű csaj a lakókocsiból, aki mindig egy számmal nagyobbak és turkálóból beszerzettnek tűnő ruhákat hord. Akinek harmadik osztály óta nincs egyetlen igazi barátja sem.

Dustin nem ilyen lányokra hajt, és ez teljesen független Madison Pendletontól. Az egész tanévben szinte minden nap „kölcsonkérté” a matekházimat. De Dustin soha nem nézne úgy rám. Madison még előrehaladott terhesen is ragyogott, mint a szavak a hatalmas mellén. Flitterek csillogtak a szemhéjpúderében, a szájfényében, a körömlakkjában, a válláig érő karikákon a fülében, a csicsás karperecei fityegőin. Ha kialudtak volna a lámpák a folyosón, úgy világított volna, akár egy emberi diszkógömb. Akár egy emberi fuksz. Ezzel szemben nekem csak a hajamnak volt színe, amit néhány nappal korábban rózsaszínre festettem.

Én olyan voltam, mint a smirgli – folyton eljárt a szám és mindig rosszkor. És esetlen is voltam. Ha Dustin az olyan csillogó holmikra bukik, mint Madison, akkor én soha nem fogom érdekelni.

Nem tudom, hogy engem kifejezetten érdekelt-e Dustin, de egyvalami közös volt bennünk: mindketten le akartunk lépni a kansasi Flat Hillből.

Egy ideig majdnem úgy tűnt, hogy Dustinnak sikerülni is fog. Néha csak egy kis lökés kell hozzá. Ami lehet akár egy tornádó; vagy egy olyan jobb kéz, amiért amerikaifutball-ösztöndíjat adnak. Minden megvolt hozzá, hogy elmehessen. Egészen nyolc és fél hónappal ezelőttig.

Nem tudtam, melyik a rosszabb: ha megkapod az esélyt, és elszúrod, vagy ha egyáltalán nincs semmi esélyed.

– Én nem... – próbáltam tiltakozni, de mielőtt befejezhettem volna a mondatot, Madison már a képeembe mászott.

– Jól figyelj, te, debil – mondta. Egy nyálcsepp az arcomon landolt, de ellenálltam a készítésnek, hogy letöröljem. Nem akartam megadni neki ezt az örömet. – Dustin az enyém. Össze fogunk házasodni, amint meglesz a baba és beleférek Robin néni menyasszonyi ruhájába. Ajánlom, hogy tartsd távol magad tőle, na nem mintha egy percig is érdekelné egy olyanféle, mint te.

A folyosón ekkor már mindenki abbahagyta a kotorászást az öltözőszekrényében, és minket nézett. Madison hozzá volt szokva, hogy megbámulják – de én nem.

– Figyelj – motyogtam, másra sem vágyva, csak hogy legyen már vége ennek –, csak a házi feladatot kérte el. – Éreztem, hogy fortyog bennem az indulat. – Én csak kisegítettem. És

nem azért, mert bele vagyok esve. Hanem azért, mert neki is jár egy kis nyugi.

– Szerinte Dustinnak az ő segítségére van szüksége – kotyogott közbe Amber. – Taffy azt is hallotta, amint Amy felajánlja neki, hogy korrepetálná iskola után. Egy kis tudományos édeskettes. – Amber hangosan vihogott. És úgy mondta ki a „korrepetálást”, mintha rúdtáncot mutattam volna be Dustinnak az egész negyedik osztály előtt.

Egyébként nem én ajánlottam fel. Ő kért meg rá. Nem mintha számítana.

Madison már őrjöngött.

– Ó, csak nem? Mi lenne, ha én tartanék egy kis korrepetálást ennek a rüfkének?

Megfordultam, hogy ott hagyjam, de Madison elkapta a csuklómat és visszarántott. Olyan közel álltunk egymáshoz, hogy az orra kis híján érintette az enyémét. A Sour Patch Kids gumicukor és a kiwi-eper szájfény illatát éreztem a leheletén.

– Mit képzelsz te magadról, hogy el akarod lopni a fiúmat? Arról már ne is beszéljünk, hogy ő a gyerekem apja!

– Ő kért meg – mondtam olyan halkán, hogy csak Madison hallhatta.

– Mi?

Tudtam, hogy be kéne fognom a számat. De muszáj volt kikérnem magamnak. Én csak megpróbáltam rendes lenni.

– Nem én beszéltem vele. Ő kért meg rá, hogy segítsék – mondtam, ezúttal hangosabban.

– És mi érdekeset találhat benned? – csattant fel Madison. Úgy kérdezte ezt, mintha Dustin és én teljesen más fajba tartoznánk.

Amúgy jó kérdés volt. Mert érzékeny pontot talált. A válasz még épp időben pattant ki a fejemből, nem egészen két másodperccel azután, hogy Madison tolatni kezdett a folyosón. Tudtam, hogy szemétség, de már kicsusszant a számon, mire belegendoltam volna.

– Lehet, hogy csak beszélni akart egy olyanal, aki az ő mérete.

Madisonnak tátva maradt a szája, de nem mondott semmit. Én hátráltam egy lépést, hogy elhúzzak ezzel az apró győzelemmel. Ám ő sarkon fordult, kilőtt és – mielőtt lebukhattam volna – tiszta erőből állon vágott. Zúgó fejjel megtántorodtam és fenékre ültem.

Most rajtam volt a sor, hogy ledöbbenjek, és kábán, lüktető fejjel, zavarodottan bámultam rá. Ez tényleg megtörtént? Madison állandóan szemétkedett, de eltekintve némi huzakodástól a lányöltözöben, általában nem volt erőszakos. Mostanáig.

Talán a hormonok teszik.

– Vond vissza! – követelte, miközben próbáltam feltápaszkodni.

A szemem sarkából láttam az érkező Ambert, de egy ütemmel később. Amber, aki mindig felveszi a végszót a legjobb barátnőjétől, a hajamnál fogva megragadott és visszanyomott a földre.

– Üsd! Üsd! Üsd! – visszhangzott a fülemben. Vért keresve megtapogattam a fejem, de szerencsére még egyben volt. Madison előrelépett, fölém tornyosult, felkészült a következő menetre. A háta mögött már egész tömeg gyűlt össze.

– Vond vissza! Nem vagyok kövér – tiltakozott Madison. De ahogy kimondta a „kövér” szót, egy picit megremegett az ajka. – Terhes vagyok, nem kövér.

– Rúgj bele! – sziszegte Amber.

Elmásztam a strasszokkal kirakott szandálja elől és már majdnem sikerült felállnom, amikor két biztonsági őr kíséretében megjelent Mr. Strachan, az igazgatóhelyettes. A tömeg oszlani kezdett, csalódottan morogva, hogy vége a műsornak.

Madison gyorsan leengedte ütésre emelt karját, és visszatért a hasa simogatásához. Fájdalmas grimaszba torzult az arca, mint aki sírással küszködik. Én csak lestem, azon tűnődve, vajon tényleg képes lenne-e igazi könnyeket kipréselni.

Mr. Strachan rólam Madisonra, majd ismét rám nézett a drótkeretes szemüvegén át.

– Mr. Strachan – mondta Madison reszketve. – Csak úgy nekem jött! Nekünk! – fogta át védelmezően a hasát, egyértelművé téve, hogy ő most kettejük nevében beszél.

Az igazgatóhelyettes keresztbe fonta a mellén a karját, és szigorúan nézett le rám. Ez a „nekünk” megtette a hatást. Én még mindig a padlón kuporogtam.

– Igaz ez, Amy? Verekszel egy terhes lánnyal? Örökösen problémád van azzal, hogy a saját érdekedben tartsd a szádat, de ez most magadhoz képest is lejjebb van.

– Ő ütött meg először! – ordítottam. De nem számított. Mr. Strachan már talpra is állított, hogy bevigyen az igazgatói irodába.

– Azt hittem, hogy különb vagy ennél. Úgy látszik, túlbecsültelek. Nem először.

Távolodóban visszanéztem a vállam felett. Madison elvette a kezét a hasáról és gúnyosan búcsút intett. Mintha tudta volna, hogy nem jövök vissza.

Amikor aznap reggel elindultam az iskolába, anyu már harmadik napja ült a kanapén. A három nap alatt az anyám egyszer sem zuhanyozott, szinte meg sem szólalt és – amennyire tudom – mindössze egy fél karton cigarettát és néhány marék chipset vett magához. Na meg a tablettáit. Még azt sem tudom, felkelt-e pisilni. Csak ült ott, és nézte a tévét.

Régebben mindig megpróbáltam kitalálni, mi baja van, amikor ilyen. Frontérezékenység? Az apámra gondol? A tabletták okozzák? Vagy valami mástól változott át zombivá?

De már megszoktam a dolgot, és tudom, hogy egyik sem. Egyszerűen csak rájön időnként. Ilyen nála a bal lábbal felkelés, és amikor beüti, nem tehetsz mást, mint megvárnod, amíg túl-esik rajta. Valahányszor megtörténik, mindig felmerül bennem, hogy mi van, ha egyszer úgy marad.

Így aztán, amikor egy órával az igazgatói iroda felkeresése után belöktem a lakókocsink ajtaját, egy fekete szemeteszsákban cipelve az összes könyvet az öltözőszekrényemből – egész hétre eltiltottak az iskolalátogatástól –, meglepve láttam, hogy csak az egyik takaró van a kanapén, amit az anyám a teleshoptól rendelt a nem létező pénzünkön.

Hallottam, hogy a fürdőszobában matat: folyatta a csapot, és zörgött a kis pulton a drogériában vett szépítőszerekkel. Arra tippeltem, hogy végül kimászott a zombiállapotból. Nem mintha ez feltétlenül jó hír lett volna.

– Anyu? – szóltam be.

– Francba! – kiáltotta, és hallottam, hogy beleejt valamit a mosdóba. Nem jött ki a fürdőszobából és azt sem kérdezte meg, mit keresek itthon ilyen korán.

Ledobtam a hátizsákom és a szemeteszacskót a földre, lerúgtam a tornacsukám, és a képernyőre néztem. Al Roker a váro-

sunkra mutatott azon a nagy kamu térképen, és a homlokát ráncolta.

Nem emlékszem, láttam-e valaha Amerika időjósát homlokráncolva. Hát nem az a dolga, hogy megnyugtassa a nézőt? Nem azért fizetik, hogy mi úgy érezzük, minden egyre jobb lesz, beleértve az időjárást? Ha nem is mindjárt holnap, de valamikor a tíznapos előrejelzés során.

– Szia – mondta anyu végre kilépve a fürdőszobából. – Ezt néztem. Hallottad? Tornádó jön!

Nem aggasztott különösebben. Errefelé mindig katasztrófát jósoltak, de – bár néhányszor lecsapott a környéken – a Poros Határt mindig elkerülte. Mintha a közhely védelmét élvezték volna: tornádó söpör át a lakókocsiparkon, és csak egy felfordított barbecue marad utána. De ez csak a moziban van így, nem a való életben.

Az anyám a haját igazgatva jött ki a fürdőszobából. Örültem, hogy végre felegyenesedve látom, frissen mosott és kisminkelt arccal, de a szoknyája hosszán megütöttem. Még nekem sem volt ilyen rövid szoknyám. Még Madison Pendleton szoknyáinál is rövidebb volt. És ez csak egyet jelenthetett.

– Hová méysz? – kérdeztem, noha tudtam a választ. – Három ilyen nap után, egy lépésre a kómától már indulsz is a bárba?

Nem lepett meg. Az anyám világában csak két helyszín létezett: a kanapé és a bár. Vagy az egyikben tartózkodott, vagy a másikon.

Vádló sóhajt hallatott.

– Ne kezd megint! Azt hittem, örülni fogsz, hogy talpra álltam. Azt jobban szeretnéd, ha elfeküdnék a kanapén? Lehet, hogy te beéred az egész napi szöszmötöléssel a négy fal között,

de vannak olyanok is, akik élnek. – Felborzolta a már feltupírozott haját és elkezdte keresni a retiküljét.

Olyan sok mindenbe köthettem volna bele abból, amiket mondott, hogy azt sem tudtam, melyiken kéne feldühödnöm. Inkább úgy döntöttem, hogy megpróbálok észérvekkel hatni rá.

– Te magad mondtad, hogy közeledik a tornádó. Ami veszélyes. Rád dőlhet egy fa, vagy ilyesmi. Ezt még Tawny is megértené.

– Ez egy *tornádóbuli* lesz, te nagyokos – válaszolta anyu, mintha ez mindent megmagyarázna. Vérekes szeme felcsillant, ahogy meglátta a hűtő mellett, a földön heverő táskáját, és a vállára akasztotta.

Tudtam, hogy semmi értelme vitába szállni vele, ha már elhatározta magát.

– Ezt alá kell írnod – mondtam az orra alá dugva a Strachantól kapott papírt. Azt kellett az aláírásával igazolni, hogy tudomásul vette, mit követtem el és az mivel jár.

– Felfüggesztettek – közöltem vele.

Beletelt néhány másodpercbe, hogy reagáljon, de amikor felfogta, nem meglepődés vagy harag tükröződött az arcán, hanem szintiszta bosszúság.

– Felfüggesztettek? Mit csináltál? – Azzal félretolt az útból, hogy magához vegye a kulcsait. Mintha egy tárgy lennék, ami akadályozza a célja elérésében.

Ha rendes házban lagnánk, másfél fürdőszobával, tűnődtem, akkor is ennyire utálna? Olyasmi-e ez a neheztelés, ami nagyobbra nő a szűk terekben, mint azok a növények, amelyeket kis vázákban kényszerít virágzásra az anyám?

– Verekedésbe keveredtem – válaszoltam szárazon. Anyu csak bámult rám. – Egy terhes lánnyal.

Erre az anyám hosszú, füttyszerű sóhajt hallatott, és felnézett a plafonra.

– Hát ez remek – mondta, és a legkevésbé sem az anyai aggodalom csendült ki a hangjából.

Meg tudtam volna magyarázni. Elmondhattam volna neki, hogy mi történt pontosan; hogy nem az én hibám volt, hogy én még csak meg sem ütöttem senkit.

De az az igazság, hogy akkor és ott szerettem volna, ha azt hiszi rólam, valami rosszat tettem. Mert ha én olyan gyerek vagyok, aki terhes lányokkal keveredik verekedésbe, arról ő tehet. Az az ő totális anyai alkalmatlansága miatt van.

– Ki volt az? – kérdezte anyu, lecsapva a műbőr retiküljét a pultra.

– Madison Pendleton.

Összeszűkült a szeme, de nem rám haragudott. Emlékezett.

– Hát persze. Az a kis rózsaszín ruhás szemétláda, aki tönkretette a születésnapzi zsúrodat.

Anyu elhallgatott és az ajkát harapdálta. – Nem érted, igaz? A legjobb úton van oda, hogy megkapja a magáét. Nincs szüksége a segítségedre.

– Miről beszélsz? Engem függesztettek fel.

Anyu keze előrelendült, és a levegőbe markolva terhes hasat imitált.

– Egy évet adok neki. Maximum kettőt, és itt fog kikötni egy lakókocsiban, egy sarokkal arrébb. Az a fiú nem fog kitarítani mellette. Ő meg ott marad egy kis csomag karmával.

Megráztam a fejem.

– Madison mindenkinél különbnek hiszi magát. Úgy viselkedik, mintha ő és Dustin lenne a bálkirály és a bálkirálynő.

– Hah! – hördült fel anyu. – Most. De abban a pillanatban, ahogy megszületik a kölyök, vége lesz az életének. – Olyan hosszú szünetet tartott, hogy alhattam volna egyet.

De a másodperc törtrészére visszagondoltam arra, hogy volt azelőtt. Milyen volt a régi anyu. Az, aki felszárította a könnyeimet, és kihívott tortaevő versenyre azon a végzetes szülinapi zsúron. – Több marad nekünk – mondta. Ez kilencéves koromban volt. Apu lelépése után, de még a baleset és a tabletták előtt. Az volt az utolsó alkalom, hogy egyáltalán észébe jutott a születésnapom.

Nem tudtam, mit tegyek, amikor így reagál. Amikor szinte normális beszélgetést folytatunk. Amikor szinte úgy tűnik, mintha törődne velem. Amikor szinte felvillanni látom a régi énjét. Jobb híján hallgattam, és nekidőltem a konyhapultnak.

– Az egyik percben még minden a tiéd, előtted áll az egész élet – mondta a haját borzolva a tűzhelylap tükrében. – Aztán bumm. Kiszippantanak belőled mindent, akár a kis vámpírok, és a végén semmi sem marad belőled.

Nyilvánvaló volt, hogy már nem Madisonról beszél. Hanem rólam. Én voltam az a kis vámpír.

A harag elszorította a mellem. Az anyám képes minden helyzetben ürügyet találni arra, hogy sajnáltassa magát. És engem hibáztasson.

– Kösz, anyu – mondtam. – Igazad van. Én tettem tönkre az életedet. Nem te. Nem apa. Nyilván az is a tönkretételekre szőtt ördögi terv része, hogy tizenhárom éves korom óta minden áldott nap én gondoskodom rólad.

– Nem kell olyan érzékenynek lenned, Amy – intett le. – Nem kell mindent magadra venni.

– Magamra? Hogy vehetnék mindent magamra, amikor mindig rólad van szó?

Anyu dühös pillantást vetett rám, ám ekkor dudáltak odakint.

– Nem állhatok itt a végtelenségig, hogy ezt hallgassam. Tawny vár. – Azzal kiviharzott az ajtón.

– Csak úgy itt hagysz egy tornádó kellős közepén?

Na nem mintha érdekelt volna az időjárás. Nem számítottam semmi komolyra. De azt akartam, hogy törődjön velem. Azt akartam, hogy elkezdjen elemeket keresni a zseblámpákba, hogy ellenőrizze, kitart-e a vizünk egész hétre. Azt akartam, hogy gondoskodjon rólam. Mert egy anya ezt teszi.

Csak azért, mert megtanultam magamról gondoskodni, még nem kell azt hinnie, hogy nem esem pánikba minden alkalommal, amikor így itt hagy – egyedül, annyit sem közölve, hogy mikor jön vissza vagy visszajön-e egyáltalán. Ez mindig is nyitott kérdés volt, tornádó ide vagy oda.

– Jobb ilyenkor kint lenni, mint bent – vetette oda.

És mielőtt még kigondolhattam volna egy jó visszavágást, már el is tűnt.

Amikor kinyitottam az ajtót, az anyám már becsusszant Tawny Camarójának első ülésére; figyeltem, ahogy beállítja a tükröt, de ön maga helyett engem pillantott meg benne, miközben kilőtt a kocsii.

Még azt az elégtételt sem kaptam meg, hogy jól bevágassam magam után az ajtót, mert a szél megelőzött. Ezek szerint tényleg jön a tornádó.

Dustinra és az elvesztegetett ösztöndíjára gondoltam, meg az apámra, aki itt hagyott, hogy leléphessen innen. Arra gondoltam, amit ez a hely tesz az emberekkel. Tornádó ide vagy

oda, én nem vagyok Dorothy, és egy kis hülye vihartól nem fog megváltozni semmi az életemben.

Odamentem a fiókos szekrényemhez, felkapcsoltam a konyhai tűzhely fölötti lámpát és kihúztam a felső fiókot, hogy előkotorjam a piros-fehér sportzoknit, ami tele volt pénzzel – azzal a pénzzel, amelyet évek óta gyűjtöttem vészhelyzet esetére: 347 dollárom volt. Amint elvonul a vihar, ebből megveszem a buszjegyet. Jóval messzebbre el tudok jutni belőle Topekánál: ez volt a legtávolabbi hely, ahol eddig jártam. Itt hagyom az anyámat, gondoskodjon csak magáról. Nem kellek neki. Az iskolának sem kellek. Mire várjak?

A kezem beleütközött a fiók végébe. Csak zoknik voltak benne.

Az egész fiókot kiemeltem. Semmi.

Nem volt meg a pénz. Minden, amit az életem megmentésére fordíthatnék. Eltűnt.

Nem kellett találgatnom, hogy ki vette el. És az sem volt titok, hogy mire költötte. Pénz, kocsis és varázspálca híján ott ragadtam, ahol voltam.

Már ez sem számított. Csak képzelgés volt, hogy elmehetek.

A nappaliban megint Al Rokert mutatták a tévében. Már nem ráncolta a homlokát, inkább hatalmas vigyor terült el a képén, mintha gipszbe öntötték volna, de reszketett az álla és úgy festett, mint aki bármelyik pillanatban sírva fakadhat. És közben tovább fecsegett izotópokról, légnyomásrendszerekről és elrejtőzészről az alagsorban.

Sajna a lakókocsiparkokban nincsen alagsor, gondoltam.

Aztán meg arra gondoltam: csapjon le itt. Ennél jobb helyet úgysem talál.

2.

BE KELL VALLANOM, ELÉG ijesztő volt a kinti látvány: az elsötétülő égbolt ráereszkedett a lapos, üres síkfüldre – soha nem láttam még ilyen sáros, rózsaszínes barnának –, és kísértetiesen mozdulatlanak tetszett a levegő.

Az ilyen napokon, mint a mai, az öreg pasas a szomszédban többnyire kint volt az udvaron, még rossz időben is, és ódivatú countryszámokat bömböltetett – olyanokat, amelyek arról szólnak, hogy elveszted a kocsidat, elveszted a feleséged, elveszted a kutyád – az ősrégi hangszórójából; az idősebb srácok, akikkel soha nem beszéltek, bandába verődve isszák a neonszínű üdítőt a kis műanyag bögrékből elterpeszkedve a rozsdás, zöld kerti székeken és egy régi, kilógó belű kanapén, a szabadtéri nappali szobájukban. De ma nem volt kint senki. Életnek semmi nyoma. Se gyerekek, se zene. Semmi. Mérföldeken át a kiszáradt földön itt-ott feltűnő gyepfoltok megsárgult füve jelentette az egyetlen színt.

Az autósztráda a lakókocsipark szélén, ahol egyébként százhuszszal süvítettek a kocsik, most hirtelen kiürült. Anyu és Tawny kocsija lehetett az utolsó.

Ahogy megváltozott a fény, elkaptam a tükörképemet az ablaküvegen, és megláttam az új, rózsaszín hajjal keretezett

arcom. Magam festettem be, de még mindig sokkolt a látvány. Fogalmam sincs, miért csináltam. Talán valamilyen szint akartam vinni a hülye, unalmas, sűrke életembe. Talán egy kicsit hasonlítani szerettem volna Madison Pendletonra.

Nem. Egyáltalán nem akartam hasonlítani rá. Vagy mégis?

Még akkor is az arcomat tanulmányoztam, amikor meghalottam a vinnyogást és a kaparászt. Megfordulva azt láttam, hogy az anyám imádott patkánya, Star őrjöng a mikro tetején álló ketrecben. Star lehetett a világ leglustább patkánya: nem hiszem, hogy akár egyszer is megforgatta volna a mókuskerekét az utóbbi két évben. De most eszelősen hajtotta, és visított azon a kis patkányhangján, miközben úgy verte magát a ketrec oldalához, mintha meg akarna döglenni, ha már nem juthat ki.

Ez újdonság volt.

– Jól itt hagyott mindkettőnket, mi? – Igyekeztem elfojtani magamban az e fölött érzett diadalt. Mindig is élt bennem a gyanú, hogy az anyám jobban szereti Start, mint engem. Most viszont egyikünkkel sem törődött.

A patkány rám bámult, aztán kinyitotta a száját, hogy egy átható visítással válaszoljon.

– Fogd be, Star – mondtam neki.

Azt hittem, hogy egy idő után elhallgat, de csak nem hagyta abba.

Star egyre visított.

– Rendben – mondtam, amikor már nem bírtam tovább. – Ki akarsz jönni? Rendben. – Kinyitottam az ajtót a ketrec tetején, és benyúltam, hogy kiszabadítsam, de azzal hálálta meg, hogy belemélyesztette az apró fogait a csuklómba, ahogy érte nyúltam.

– Au! – sikítottam, és ledobtam a patkányt a földre. – Mi ütött beléd? – Star nem válaszolt, hanem gyorsan beszaladt a kanapé alá. Remélem, nem kerül elő soha többé. Ki tart patkányt házi kedvencnek?

Váratlanul kivágódott a lakókocsi ajtaja.

– Anyu! – kiáltottam az ajtóhoz rohanva. A másodperc tört-részéig azt hittem, hogy ő jött vissza értem. Vagy ha nem értem, de legalább Starért.

De csak a szél volt az. Most először merült fel bennem, hogy talán nem is olyan vicces egy közeledő tornádó.

Amikor tizenkét éves koromban elkezdődött ez az egész, eleinte nem értettem. Azt hittem, hogy anyu valójában előnyére változik. Megengedte, hogy lógjak az iskolából, és pizsamás napot tartunk. Karneválra vitt tanítási időben. Ugrált velem az ágyon. Pizzát ehettünk reggelire. De ebből elég hamar az lett, hogy egyáltalán nem csinált reggelit, elfelejtett értem jönni az iskolába és már le sem vette a pizsamáját. Nem sokkal ezután már én készítettem a reggelit. Meg az ebédet. És a vacsorát is.

Az egykori anyukám eltűnt. És nem jött többé vissza. De akárkivé változott is át, nem akartam, hogy ilyenkor kint legyen. Nem bíztam Tawnyban, nem hittem el róla, hogy vigyázna rá, ha beüt egy katasztrófa. Még kevésbé akartam egyedül maradni. Felkaptam a telefonom és beütöttem a számát. Nincs szolgáltatás. Letettem.

A nyitott ajtóhoz mentem, ami nyikorogva csapódott ki-be, és kimerészkedtem egylépésnyire, hogy felnézzek az égre és reménykedve pásztázzam a horizontot, hátha meglátom az autósztrádán visszafelé tartó piros Camarót. Hátha megmondolta magát.

Amint kitettem a lábam a lakókocsi legfelső lépcsőfokára, suhogó hangot hallottam, és egy műanyag kerti szék repült felém a levegőben. Az utolsó pillanatban vettem magam a földre, mielőtt az arcomba vágódott volna.

Aztán egy pillanatig semmi sem mozdult. A kerti szék tőlem egy-két méterre az oldalán feküdt a porban, mintha mindig is ott lett volna. Szemerkléni kezdett. Úgy rémlett, még egy madár csicsérgését is hallom.

De ahogy bizonytalanul feltápszkodtam, megint feltámadt a szél. Kavargott a por, csípte a szemem. A szemerklésből zuhogó eső lett.

Az alacsony ég már szinte fekete volt, elmosódott, felhőfehér lett a horizont, és azt láttam, amit a filmekben: egy vékony, sötét tölcser tartott felém a földeken át, és egyre nagyobbra nőtt. Közeledett. Mély, zümmögő hang zakatolt a fülemben és a mellkasomban, mintha vonat jönne. A kerti szék megint kilőtt a levegőbe, és ezúttal már nem esett le.

Lassan visszaléptem a lakókocsiba, becsaptam magam után az ajtót, és éreztem, hogy pánik kerülget. Elhúztam a reteszt, aztán, biztos, ami biztos, a láncot is szorosabbra vettem, bár tudtam, hogy mindez semmire sem jó.

A falnak vettem a hátam, és megpróbáltam nyugalmat erőltetni magamra.

Az egész lakókocsi megrázkódott, mintha nekiütközött volna valami.

Mekkora hülyeség volt azt hinnem, hogy ez vicces lehet. Mindenki más elment – hogy lehet, hogy csak én nem láttam előre?

De már késő volt. Túl késő lett volna elhagyni a várost – még ha megvolna is rá a pénzem. Nincs kocsim sem, hogy mene-

déket keressek. Anyu még arra sem gondolt, hogy megkérje Tawnyt, vigyen el valameddig. Csapdába estem itthon, és akárhonnán nézzük is, erről az anyám tehetett.

Még a fürdőkádba sem fekettem bele. Fürdőkádunk ugyanúgy nem volt, mint alagsorunk.

Al Roker hangja helyett már csak zúgás hallatszott a televízióból. Egyedül voltam.

– Star? – Alig jött ki hang a torkomon. – Star?

Életemben először kétségbeesetten vágytam az anyám patkányának társaságára. Nem fordulhattam senki másához.

Ahogy lerogytam a kanapéra, azt sem tudtam, hogy én reszketek-e, vagy a lakókocsi rázkódik. Leginkább mind a kettő.

Anyu hülye belebújós takarójának bűdös bagószaga volt, de azért a fejemre húztam, becsuktam a szemem és azt képzeltem, hogy itt van velem.

A következő percben valami nekicsapódott a lakókocsi jobb oldalának és minden az oldalára dőlt. Erősen belekapaszkodtam a párnákba, hogy ne essek le a kanapéról. Aztán egy újabb csapódás, majd egy rándulás, és tudtam, hogy leszakadtunk az alapzatról.

A gyomrom lesüllyedt, mintha követ nyeltem volna. Éreztem, hogy elnehezül a testem, a hátam benyomódik a párnák közé, és egyszerre – a rémület és az ámulat keverékével – konstatáltam, hogy a levegőben vagyok.

A lakókocsi repült. Éreztem.

Rettegve attól, amit látni fogok, kikukucsáltam a takaró alól, és résnyire nyitva a szemem hunyorogva bámultam az ablakra. A gyanúm beigazolódott: rózsaszín fény táncolt a kavargó felhők között. Egy rozsdás kocsiajtó úgy szállt el mellettünk, mintha nem lenne súlya.

Soha nem ültem még repülőgépen. Soha nem voltam magasabban, mint a csillagvizsgáló, ami a legmagasabb épület Flat Hillben. És most először felrepültem egy ócska duplaszéles lakókocsival, ami bukdácsolt, dülöngélt, nyikorgott és szörfölt a szél hátán. Aztán valami nedveset éreztem az arcomon és vinnyogást hallottam.

Star volt az. Felmászott a kanapéra, és gyöngéden nyalogatott. Miközben ő halkán vinnyogott a fülemben, én mintegy fellélegezve fújtam egy nagyot; megkönnyebbülés volt, hogy itt van velem. Nem sokat számított, de valamit azért igen.

Anyu valószínűleg már a harmadik italnál tart, vagy összebújik Tawnyval a bár alagsorában, a söröshordók között, amelyekben elég nedű van ahhoz, hogy jól érezzék magukat. Azon tűnődtem, mit fog tenni, ha hazaérkezve azt látja, hogy eltűnt a lakókocsi, velem együtt. Mintha soha itt sem lettünk volna. Jobb élete lesz nélkülem?

De úgyis el akartam menni. Azóta el akarok innen menni, amióta tudom, hogy vannak más helyek is a világon. Más helyekre, más emberekre vágytam. Egy másik évre. Magam mögött akartam hagyni mindent és mindenkit.

De nem így.

Megvakargattam a mutatóujjammal Star bundás gerincét és vártam, hogy mikor jön a zuhanás. Az ütközés. Befúrva magam a párnák közé felkészültem, tudva, hogy ez a bádogdobozszerű ház nem fog megvédeni, amikor a földre csapódunk. De nem jött az ütközés.

Egyre magasabbra emelkedtünk. Még több lett a rózsásfehér fény, még több a rózsaszín felhő, és közben minden elképzelhető szemét ott kavargott körülöttünk ebben a szürreális léggeverőben: egy zavartalannak tűnő Guernsey tehén; egy ősrégi,

felturbózott Pontiac Trans Am; egy benzinkút ósdi neonreklámja; egy tricikli.

Olyan volt, mintha a világ legőrültebb vidámparkjában repkednék. Soha nem szerettem a hullámvasutat. Felfelé menni még jó volna, ha tudnál nem gondolni arra, hogy mi következik.